

"Ægteskab: En håbeful, generøs, uendelig venlig satsning, foretaget af to mennesker, der endnu ikke ved, hvem de er eller hvem den anden kunne være, idet de har bundet sig til en fremtid, de ikke kan forestille sig og omhyggeligt har undgået at undersøge nærmere."

Alain de Botton lægger ikke fingrene imellem, præcis som hans læsere vil forvente. Han er filosof, beskæftiger sig med relationer og hans 'School of Life' er et godt værd. I *Kærlighedens Gang* behandler han modigt og relevant kærligheden i den livslange relation. De Botton er fuld af klare holdninger. Som ny læser bør man berede sig på at blive en anelse belært – og dermed også udfordret.

Hovedpersonen Rahib involverer sig med Kirsten i en efter-bogen-forelskelse, og allerede i kapitel 2 tager de Botton læseren ind i historiens fortsættelse: "(Rahib) har fundet den rette, han har åbnet sit hjerte for hende, og han er blevet accepteret. Og dog er han selvfølgelig ingen steder endnu. Han og Kirsten kommer til at gifte sig, de vil først få en pige, så en dreng, en af dem vil have en affære, der vil være perioder, hvor de keder sig, de vil somme tider få lyst til at slå hinanden ihjel og ved nogle få lejligheder at slå sig selv ihjel. Det vil være den virkelige kærlighedshistorie".

Dér udeblev cliffhanger-effekten... Og dog hænger man ved.

De Botton har en tese, nemlig at den romantiske kærlighed er den største trussel mod det længerevarende parforhold. Og han fører bevis. I den sammenhæng er Kirsten og Rahib de rene statistiker. Og han får selvfølgelig ret til sidst.

Men det er også her bogen bliver fagrelevant.

De Botton fører os ind i parforholdets fluekneppende hverdagslitage – jeg nævner i flæng kapitler med titler som 'Dumme ting' og 'Surmuleri'. Enhver, der har levet i et parforhold ud over den romantiske fase, føler sig uværgerligt taget med bukserne nede. Men han giver fagligt gedigne bud på, hvordan perfiditeterne opstår, og ikke mindst hvordan Kirsten og Rahibs personlige vraggoods tager dem til fange i en fastlåst fælles dynamik.

De Botton beskriver lidenskaben, udtrætningen, utroskaben, revitaliseringen og den personlige ansvarliggørelse. Ikke mindst normaliserer han de processer, mange par undergår i det lange parforhold. Hans budskab er tydeligt: Kærligheden skal man kæmpe for, og det kræver skills, som de unge siger, at gøre det. Undervejs gør han også faget den tjeneste at sende parret i vellykket og vistnok evidensbaseret parterapi – og ikke mindst at lade det være vendepunktet. Tak for det, de Botton!

JP Aarhus' anmelder giver *Kærlighedens Gang* en hård medfart som skønlitterært værk: "Kærlighedens gang" er et parterapeutisk grundstudie i romanforklædning" og beskylder de Botton for ikke at stå ved sit anliggende.

For psykologer med hang til parterapi, derimod, synes jeg klart, det holder!

Jeg vil betegne romanen som skøn faglitteratur. Der er dømt faglig slowfood på menuen med masser af tyngde og velskrevet casemateriale at smage til. Anliggendet i sig selv, at beskrive kærligheden og dens udvikling i det længerevarende parforhold, er både kontroversielt, relevant og modigt. Særligt i en tid, hvor mange par går fra hinanden uden nogensinde at opdage, at der var hjælp at hente.

Jeg vil genlæse den. Og jeg vil anbefale den varmt til mine fagkolleger – her er dejlig adspredelse og som solid faglitteratur – og psykoedukativt til mine mere modne/refleksive par.

*Af Christina Ditlevsen, specialist i psykoterapi og parterapeut,
Center for Familieudvikling Aarhus*

